

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gyurta Tibor Roland ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (I. rendű alperes címe) I. rendű, ...jogtanácsos által képviselt Készenléti Rendőrség (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. október 7. napján meghozott, 65.P.21.456/2010/25. számú ítélete ellen a felperesek részéről 28., az I. rendű alperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és arra kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy magánlevél formájában adjanak elégtételt az I. és II. rendű felpereseknek oly módon, hogy abban a személyhez fűződő jogok megsértését ismerjék el, és egyben a jogsértésért kérjenek elnézést.

Az I. rendű alperest terhelő, a II. rendű felperesnek fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 500.000 (ötszázezer) forintra és járulékaira felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 18.000 (tizennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

A II. rendű felperes költségmentessége és az I-II. rendű alperesek illetékmentessége folytán le nem rótt 138.000(százharmincnyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

II. rendű felperes neve II. rendű felperes ... napján az ... hídra tervezett, előre be nem jelentett demonstráción vett részt, melynek során egy megafonnal a kezében a strasbourgi Európai Emberi Jogi Bíróság döntésére hivatkozva, arról tájékoztatta a jelenlevőket, hogy a békésen gyülekező tömeg nem oszlatható fel.

I. rendű felperes neve I. rendű felperes a híd pesti hídfőjénél nézte a hídon zajló eseményeket.

A helyszínen jelen voltak a Budapesti Rendőr-főkapitányság I. rendű alperes és a Készenléti Rendőrség II. rendű alperes állományába tartozó rendőrök, akik tömegoszlatást hajtottak végre. Ennek során mind az I. rendű, mind a II. rendű felperes tartózkodási helyén téves, illetve megtévesztő utasítások hangzottak el a távozás irányával és útvonalával kapcsolatosan.

Az I. és II. rendű felperéseket a rendőrök megbilincseltek és az I. rendű alperes Gyorskocsi utcai fogdájába előállították, ahol az I. rendű felperest 9 óra 25 perctől, 16 óráig, a II. rendű felperest 8 óra 45 perctől 20 óra 40 percig tartották fogva.

Mindkét felperessel szemben szabálysértési eljárás indult, amelyeket a Pesti Központi Kerületi Bíróság megszüntetett.

Az I. és II. rendű felperések keresetükben az emberi méltóságuk és személyi szabadságuk sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogaik megsértésének megállapítását, az I. és II. rendű alperesek elégtételadásra kötelezését kérték oly módon, hogy a ... internetes oldalon elégtételadó közleményt jelentessenek meg, melyben elismerik a jogsértés tényét, és elnézést kérnek a történetekért.

Az I. rendű felperes az I. rendű alperest 1.400.000 forint és ennek ... napjától a kifizetésig számított kamatainak megfizetésére, a II. rendű felperes pedig az I. rendű alperest 1.200.000 forint, míg a II. rendű alperest 700.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek a jogsértés bekövetkezésétől számított kamatainak megfizetésére kérte kötelezni.

Előadták, hogy az alperesek a velük szemben alkalmazott intézkedésekkel, fogva tartásukkal megsértették személyiségi jogaikat, azok ugyanis nem voltak jogszerűek és szakszerűek sem, és az arányosság elvét is sértették.

Az I. és II. rendű alperesek a felperések keresetének elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes elismerte, hogy a vele szolgálati viszonyban lévő rendőrök az I. rendű felperessel szemben jogszerű oszlatási tevékenység során intézkedtek. A II. rendű alperessel szolgálati viszonyban levők szakszerűtlen oszlatási tevékenysége miatt azonban a felelősségét vitatta. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a helyszínen lévő II. rendű alperesi parancsnok a terület elhagyására nézve téves utasítást adott. Hivatkozott arra is, hogy a felperések közrehatottak abban, hogy intézkedést kellett velük szemben foganatosítani, mert önként nem hagyták el a helyszínt, holott voltak olyanok, akik ennek a felhívásnak eleget tettek. Előadta, hogy az előállításához nem szükséges a szabálysértés bekövetkeztének bizonyossága, hanem elegendő az ehhez fűződő gyanú is. Arra az esetre, ha a

bíróság a jogsértés tényét megállapítaná, a nem vagyoni kártérítés összegét 200.000 forintban látta megállapíthatónak.

A II. rendű alperes nem vitatta, hogy a II. rendű felperessel szemben a vele szolgálati viszonyban lévők intézkedtek, és elismerte azt is, hogy az osztatás végrehajtása során szakszerűtlenül jártak el. Az okozott jogsérelemért a felelősségét elismerte, a II. rendű felperes nem vagyoni kárigényét azonban eltúlzottnak minősítve, azt 300.000 forint erejéig tartotta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperesek személyhez fűződő jogait az alábbiak szerint: azzal, hogy az I. rendű alperes az I. rendű felperest ... napján megbilincselte, majd előállította és előállítása során 9 óra 25 perctől 16 óráig fogva tartotta, megsértette a személyi szabadsága sérthetetlenségéhez fűződő jogát és az emberi méltóságát.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 400.000 forint kártérítést, és ezen összeg után ... napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy a II. rendű felperest ... napján megbilincselte és előállította, majd az I. rendű alperes a II. rendű felperest előállítása során 8 óra 45 perctől 20 óra 40 percig fogva tartotta, megsértette személyi szabadság sérthetetlenségéhez fűződő jogát és emberi méltóságát.

Kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy külön-külön 15 napon belül fizessenek meg a II. rendű felperesnek 300.000-300.000 forint kártérítést és ezek után ... napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította, s kötelezte az I. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 60.000 forint eljárási illetéket, míg a le nem rótt 138.000 forint eljárási illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A II. rendű alperes felelősségét megállapító és a kártérítésre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket előzetesen végrehajthatónak minősítette.

Az egyéb költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a felek maguk kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésében, a 76. §-ában, a 84. § (1) bekezdésében, a 339. § (1) bekezdésében, a 340. §-ban, a 355. § (1) és (4) bekezdésében foglalt szabályokat, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdésében és 206. §-ban foglalt rendelkezéseket.

Az elsőfokú bíróság, a felek által nem vitatott tényként állapította meg, hogy a II. rendű alperessel szolgálati viszonyban álló rendőrök az I. rendű alperes jogszerű osztatási utasítását a II. rendű felperessel szemben szakszerűtlenül hajtották végre. Az elsőfokú bíróság ezért a jogtalan bilincselés és előállítás miatti jogsértést

megállapította. Az elismerésre tekintettel a II. rendű felperessel szemben a II. rendű alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegéig az ítéletet előzetesen végrehajthatóvá nyilvánította.

Az elsőfokú bíróság utalva a szabálysértési eljárásban született határozatban foglaltakra megállapította, hogy az I. rendű felperes sem tanúsított olyan magatartást, ami vele szemben bilincs alkalmazását, illetőleg előállítását tett volna szükségessé. Megállapította, hogy a rendőri felszólítás nem volt szakszerű, mivel az objektíve végrehajthatatlannak minősült. Az I. rendű alperes ezért felelősséggel tartozik, mert az alkalmazásában állók közreműködtek a helyszínen történő oszlatás lebonyolításában, másrészt pedig magát az oszlatást az alkalmazottja rendelte el. Kifejtette, hogy az I. rendű felperes terhére nem eshet az a körülmény, hogy nem volt megállapítható, hogy melyik rendőri szerv alkalmazottai voltak, akik konkrétan intézkedtek az I. rendű felperessel szemben. Mindezekre tekintettel az I. rendű alperes felelősségét megállapította az I. rendű felperessel szemben jogsértő bilincseléssel, előállítással és fogva tartással okozott személyhez fűződő jogsértéstért. Ugyanakkor megállapította az I. rendű alperes felelősségét a II. rendű felperes jogellenes fogva tartásért is, mert ha a II. rendű alperes jogellenesen vette őrizetbe a II. rendű felperest, akkor a szabadságelvonás sem lehetett jogszerű.

A nem vagyoni kártérítés megítélése és mértékének megállapítása során az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy nem szorul különösebb bizonyításra, hogy a bilincselési, előállítási és fogva tartási szituáció megalázó, az emberi méltóságot sértő. Ezen sérelem reparálására a nem vagyoni kártérítés hivatott. Figyelemmel volt arra a körülményre, hogy a felperesek egy jogszerű oszlatási cselekmény érintettjeként nem kívánták elhagyni a helyszínt, így maguk is közreműködtek abban, hogy az alperesek őket eljárásuk alá vonták.

Értékelte azt a körülményt, hogy az I. rendű felperes saját nyilatkozata szerint a Váci utcán, az érkezése irányába el tudta volna hagyni a helyszínt, azonban ez a munkahelye felé vezető útiránnyal nem egyezett, és másfelé kellett volna elhagynia a helyszínt, ezért nem mozdult. A II. rendű felperes azon magatartását, hogy a hídon oszlatott tömeget folyamatosan tájékoztatta arról, hogy a békés tüntetés nem oszlatható fel, a szabálysértési hatóság sem értékelte ellenszegülésként, így ehhez igazodott az elsőfokú bíróság is. Rámutatott arra, hogy ez a magatartás volt az, ami miatt éppen a II. rendű felperest emelték ki a tömegből. Tevékenysége alapján alappal feltételezhette a rendőrség, hogy a hidat nem kívánja elhagyni, mert nem ért egyet az oszlatás jogszerűségével. Ilyen álláspont a II. rendű felperes részéről a szabad véleménynyilvánítás körében kifejezhető volt, ugyanakkor az oszlatás jogszerű volta miatt, a II. rendű felperes hídon tartózkodása jogellenes volt, de szabálysértést azért nem valósíthatott meg, mert objektíve nem tudta volna a felhívás irányába elhagyni a hidat. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a II. rendű felperes a demonstráció egyes szakaszaiban megvalósított olyan cselekményt, ami a tüntetés békés jellegét békétlenné és a közrendet, közlekedést zavaró jellegűvé tette. Utalt a II. rendű felperes szabálysértési eljárásban tett azon nyilatkozatára, mely szerint a gyülekezés bizonyos időpontjaiban az úttesten

tartózkodott. Mindezen körülményeket értékelve állapította meg a II. rendű felperes részére a nem vagyoni kártérítést az elsőfokú bíróság.

A tanúbizonyítással igazolt, de köztudomásúnak is tekinthető lelki sérülés nem volt azonban olyan mértékű, amelyet az igényelt nem vagyoni kártérítéssel kellett volna kompenzálni. A felperesek esetében alkalmazott eltérő mértékű kártérítés indokaként a fogva tartás eltérő időtartamú tényére hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a felperesek által kért elégtételadás iránti igényt nem tartotta megalapozottnak, mert személyes jellegű sérelem miatt, nem szükséges az igényelt nyilvánosság mellett való elégtételadás.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott a perköltségről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű felperesek, valamint az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereseti kérelmüknek való helyt adást kérték, az I. és II. rendű alperesek elégtétel adására és a kereset szerinti nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezéssel.

A felperesek hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen nem adott helyt az elégtételadás iránti igényüknek. Ennek indokát jogszabályi hivatkozással nem támasztotta lá, kizárólag mérlegelés alapján döntött. Az elégtételadás azonban objektív jogkövetkezmény, és abban az esetben, ha a bíróság a jogsértést megállapítja, legfeljebb az elégtételadás módjánál van mérlegelési lehetősége.

A felperesek kifejtették, hogy a kártérítés mértékének megállapításakor csökkentő tényezőként nem lehetett volna figyelembe venni a felperesek közreható magatartását, mert a helyszínt nem tudták elhagyni a rendőrségi teljesíthetetlen tájékoztatása miatt. Okszerűtlen és jogellenes volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a helyszínről nem akartak eltávozni és a távozási lehetőség hiánya szükségtelenné tette a szándék vizsgálatát. Ellentmondásos volt az ítélet abban is, hogy a II. rendű felperes tevékenységét jogszerű véleménynyilvánításnak minősítette, ugyanakkor az oszlatás jogszerű volta miatt mégis békétlen és zavaró jellegűnek is minősítette.

Az I. rendű felperes kifejezetten megalázónak érezte a fogva tartást, és ez konfliktust okozott a családján belül is. Házastársa tanúvallomásaiban beszámolt a koncentrációs nehézségekről és az alvászavarról.

A II. rendű felperes esetében nem értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a nála beállt személyiségváltozásnak a családon belül és a párkapcsolatban is negatív következménye volt azzal összefüggésben, hogy a személyiségváltozás nála a harcosabbá válást jelentette. Másrésről a megalázás, megfélemlítés is jellemző volt a fogva tartás alatt. A feleségét sem tudta értesíteni és éjszaka kellett lakóhelyére hazavezetnie.

Az I. rendű alperes kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperesek keresetének elutasítását.

Előadta, hogy a BRFK kizárólag a perbeli oszlatást rendelte el, annak szakszerűségéért, végrehajtásáért a II. rendű alperes volt felelős. Az oszlatás jogszerűen került elrendelésre. Nem róható az I. rendű alperes terhére, hogy a II. rendű alperes állományába tartozó műveleti parancsnok ellentétes utasításai miatt az I. rendű felperes nem tudta a helyszínt elhagyni, majd pedig kényszerintézkedés foganatosítására került sor vele szemben. Ellentmondásos az elsőfokú bíróság ítélete, mely szerint egyrészt azt állapította meg, hogy az I. rendű felperes a helyszínt nem tudta elhagyni, ugyanakkor azt is rögzítette, hogy érkezésének irányába elhagyhatta volna a helyszínt. Mivel az I. rendű felperes maga is elismerte, hogy nem vette tudomásul azt, hogy más irányba kellene elhagynia a területet, ezért nem mozdult, így az oszlatást végző rendőrök alappal következtethettek a magatartásából arra, hogy a szabálysértés gyanúja fennáll.

A Legfelsőbb Bíróság eseti döntéseire (BH 2009. 382.) hivatkozva előadta, hogy jogszerű az előállítása annak a személynek, aki a rendőri intézkedésnek ellenszegül és a demonstráció szándékával nem hagy fel, másrészt az előállítás alkalmazásához elegendő a szabálysértés megvalósulásának gyanúja is. Ilyen körülmények között pedig az állapítható meg, hogy a felperesi kereset jogalapja nem áll fenn, mivel az I. rendű alperes jogellenes magatartást nem tanúsított. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná az álláspontját, a felperesek javára megállapított nem vagyoni kártérítés összegének mérséklését indítványozta. Kifejtette, hogy nem elegendő kizárólag a nem vagyoni hátrány igazolása, hanem ennek mértékét is bizonyítani kell. Nem fogadta el köztudomású tényként azt, hogy a felperesek életminőségét rendkívül hátrányosan érintették a rendőri intézkedések, különösen azért, mert a felperesek esetében a 12 órát sem érte el az előállítás időtartama, így nem lehet a személyi szabadság hosszabb időtartamú elvonásáról beszélni.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezése részben alapos, míg az I. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezések korlátai között bírálhatta felül.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a másodfokú bíróság az abból levont következtetéseivel túlnyomórészt egyetértett. Az elégtételadással és nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos döntéseit azonban részben nem osztotta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A Ptk. 76. §-a szerint, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - a személyes szabadság jogellenes korlátozása és az emberi méltóság megsértése.

Nem vitatott tény volt a perben, hogy a II. rendű alperes szakszerűtlenül intézkedett az I. rendű alperes utasítása alapján a II. rendű felperessel szemben. A II. rendű alperes jogsértését megállapító és nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezését a felek nem kifogásolták.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy az I. rendű alperes által, a II. rendű felperessel szemben fogatosított fogvatartás nem lehetett jogszerű, ha az azt megelőző intézkedések sem voltak jogszerűek.

Az I. rendű felperes tartózkodási helyén elhangzott felhívás nem volt teljesíthető, ezért az I. rendű felperes nem tudta elhagyni a helyszínt. Ilyen körülmények között az utasítás be nem tartása miatt tett intézkedések nem lehettek jogszerűek. Az I. rendű alperes szempontjából közömbös, hogy mely állományba tartozó parancsnok utasítása nem volt megfelelő, ha fizikailag nem volt lehetséges a megadott irányba elhagyni a területet, nem volt jogszerű alapja az intézkedésnek. Az I. rendű felperestől nem elvárható, hogy a téves utasítás elhangzását követően más útvonalat kíséreljen meg találni a távozáshoz, mert okkal feltételezhette, hogy a megadott útvonalon eleget tud tenni a felszólításnak.

Az I. rendű alperes fellebbezésében foglaltak alapján, a megállapított tényállásból nem lehetett olyan következtetést levonni, hogy az I. rendű alperes személyiségi jogsértést nem okozott a felpereseknek, különös tekintettel arra, hogy az indokolatlan fogva tartást az I. rendű alperes fogatosította.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján helyesen állapította meg az I. rendű alperesi magatartások jogsértő jellegét. A jogszerűtlen intézkedések (bilincselés, előállítás) a felperesekre nézve megalázóak voltak, ezért sérült az emberi méltóságuk, míg a jogsértő intézkedések következtében történt szabadságelvonás miatt a személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogaik is sérültek.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti elégtételadás olyan objektív jogkövetkezmény, melyről jogsértés megállapítása esetén szükséges rendelkezni, ha erre irányuló igény előterjesztésre kerül. Az elsőfokú bíróság jogszerűen nem utasíthatta el a felperesek erre vonatkozó igényét. Helyesen hivatkoztak a felperesek arra, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapítása esetén csak az elégtételadás módja tekintetében mérlegelhet a keresetben előterjesztettekhez képest. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az internetes honlapon való közléssel megteremtethető nyilvánosság nem szükséges az elégtételadáshoz, ez azonban nem eredményezheti a kérelem teljes elutasítását.

A másodfokú bíróság az elszenvedett jogsérelem jellegét tekintve elégségesnek ítélte a magánlevél formájában történő elégtétel adását.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint, a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése alapján, a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A nem vagyoni kártérítési igényekkel kapcsolatosan a másodfokú bíróság, a felperesek fellebbezésében foglaltakkal egyezően arra mutat rá, hogy mindkét felperes olyan helyzetben volt, melynél fogva a helyszínt a rendőrségi felhívásnak megfelelően, rajtuk kívülálló okokból elhagyni nem tudták. Erre figyelemmel pedig, a nem vagyoni kár megállapításakor értékelendő, ellenszegülésben megnyilvánuló közrehatás nem volt megállapítható a terhükre.

Az I. rendű felperesnek, a rendőri intézkedés helyszínén való jelenlétét meghaladó aktív magatartása nem volt. A II. rendű felperes megafonos tájékoztatása a másodfokú bíróság megítélése szerint is a véleménynyilvánító jellegű volt, nélkülözte az aktív cselekvésre, vagy ellenállásra felhívást, ezért szintén nem volt figyelembe vehető, mint közreható magatartás.

Az I. rendű alperes jogsértéseinek következményeiként, a bilincselés és az előállítás és az ezzel összefüggő szabadságelvonás felperesekre gyakorolt hatásait kellett vizsgálni.

Az I. rendű felperes esetében az I. rendű alperes terhére megállapított 400.000 forint nem vagyoni kártérítés a bekövetkezett sérelemmel arányban álló és a joggyakorlat által igazolt mértékű volt, melynek felemelésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, még közrehatás megállapítása hiányában sem.

Az elsődleges értékelendő körülmény a közel 8 és fél órás személyes szabadság megvonása volt, ahonnan az I. rendű felperest a délutáni órákban engedték el. Értékelendő volt továbbá, hogy I. rendű alperes nem kirívó, jelentős hátrányt okozva sértette az I. rendű felperes személyiségi jogait. A tanúbizonyítás eredményeként sem lehetett azt megállapítani, hogy az I. rendű felperesnél a kiszolgáltatottság, megalázottság érzeténél szélesebb körű következmények jelentkeztek volna.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a II. rendű felperes sérelmére elkövetett II. rendű alperesi jogsértéssel arányos a megítélt 300.000 forint nem vagyoni kártérítés. A bilincselés, és az I. rendű alpereshez való előállítás idejéig történtek nem okoztak olyan hátrányt, ami az ennél magasabb kártérítést indokolná.

A II. rendű felperes az előállítás jogszabályban meghatározott maximális idejét majdnem kitöltötte, úgy hogy ennek tartama alatt hozzátartozóit nem tudta értesíteni, majd vidéki lakosként a vártnál csak jóval később tudott hazajutni. Ezeket



a körülményeket értékelve - figyelemmel az I. rendű felperes esetében is értékelt kiszolgáltatottságot és megalázottságot - a másodfokú bíróság szükségesnek tartotta az I. rendű alperessel szemben megállapított nem vagyoni kártérítés 500.000 forintra felemelését. Az ezt meghaladó, a II. rendű felperes által követelt nem vagyoni kártérítés mértéke a hasonló tényállás mellett megállapított kártérítés mértékéhez viszonyítottn eltúlzott volt, az nem állt arányban az elszenvedett hátránnyal.

A másodfokú bíróság a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2011. május 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő